

garantere imod. Jeg ønsker derfor denne Bestemmelse udstemt, thi jo billigere Vilkaarene blive for Laanene, desto større Tilslutning vil Kreditforeningen faa, og desto heldigere er det selvfølgelig for de paagældende Kommuner. Med Hensyn til Administrationsudgifterne, om hvis Størrelse der intet er nævnt, ville de jo komme til at afhænge af, hvordan Foreningen i det hele bliver administreret. Jeg haaber, at de maa blive overordentlig smaa i Forhold til andre Kreditforeningers Administrationsudgifter. Jeg vil ikke dermed sige, at disse ere for høje, men selvfølgelig maa en Kreditforening som den, her er Tale om, absolut kunne have sine Administrationsomkostninger meget under, hvad der er Middelvejen. De have vistnok været omtrent 12 Øre i Gennemsnit pr. 100 Kr.s Laan i de andre Kreditforeninger, men i denne Forening kan der aldrig blive de Omkostninger som i de andre med Hensyn til Taksationer, Eftertaksationer, Eftersyn o. s. v. af Panter. — Endelig er der i samme Paragraf Litra g. en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren skal udnævne den ene af de to Revisorer, og stadfæste Valget af den anden. Dette er ogsaa en Bestemmelse, jeg mener, der vil være Grund til i Udvalget at tage under Overvejelse, om der her er Anledning til at gøre en Undtagelse fra Reglen i andre Foreningers Bestemmelser herom, der, saavidt jeg kender dem, er den, at Indenrigsministeren udnævner den ene Revisor, og Foreningen vælger den anden. Det er jo som sagt imidlertid mindre Ting, som let kunne tages under Overvejelse, og som der vistnok ogsaa let kan opnaas Enighed om. — Jeg anbefaler i al Almindelighed Lovforslaget, idet jeg tror, det vil være til Fordel for Kommunerne, baade for de Kommuner, der have Laan, der kunne lade sig konvertere, og for de Kommuner, som skulle stifte Laan herefter. Jeg kan blot for de sidste Vedkommende nævne, at der er jo mange Kommuner, som skulle stifte Laan i denne Tid, hvor vi bygge Baner, og at det for nogle af disse Kommuner har vist sig overordentlig vanskeligt at faa Laan paa ordentlige Vilkaar og til ordentlig Rente. Ja, med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Dalsgaard: Som allerede bemærket af den ærede første Taler i denne Sag er det foreliggende Forslag en gammel Bekendt for Tinget. Det er, som han bemærkede, i det væsentlige overensstem-

mende med det Forslag om samme Emne, som i Samlingen 1893—94 blev indbragt her i Tinget af det forhandlende Venstre, og dette Forslag havde igen sit Forbillede i et Forslag, som i Samlingen 1887—88, var det vist, blev indbragt i Landstinget ved privat Initiativ. Der er jo derfor mindre Anledning til at komme dybt ind paa Sagen, da den har været drøftet i Enkeltheder gentagne Gange paa Rigsdagen, og af Hensyn desuden til den fremrykkede Tid paa Dagen, Sagen er kommen til Behandling, vil det vist finde almindelig Billigelse, om man indskrænker de Bemærkninger, der kunde være at gøre til Forslaget, til det mindst mulige. I en ret væsentlig Henseende afviger Forslaget dog fra det Forslag, der blev indbragt i Samlingen 1893—94 af det forhandlende Venstre. Det er med Hensyn til Dannelsen af en Reservefond. Der var ikke i det Forslag, der da blev indbragt, foreslaaet noget om, at der skulde dannes en Reservefond, og den Komite, som i Fjor Efteraar androg hos Indenrigsministeriet om, at Sagen paa ny maatte blive rejst, har ogsaa ment, det var overflødigt, at der dannedes en Reservefond i en saadan Kreditforening, hvor det kun er Kommuner, der ere Laantagere. Den højtærede Indenrigsminister har jo nu imidlertid ment, det var det rigtigste at foreslaa, at der skulde dannes en Reservefond. I Landstinget kom den Tanke ogsaa frem, om det ikke var overflødigt med Reservefond i en saadan Kreditforening, men den højtærede Minister holdt paa Bestemmelsen om Dannelsen af en Reservefond, og Landstinget har givet denne Bestemmelse sin Tilslutning, og vi komme vel saa heller ikke nu fra dette, men det forekommer mig rigtignok — og jeg er i denne Henseende ogsaa enig med den sidste ærede Taler — at der her ikke er nær den Anledning til at have en Reservefond, som der kan være i de andre Kreditforeninger. Man kan ikke godt tænke sig, at nogen af de Laantagere, her er Tale om, kan blive ude af Stand til at fyldestgøre de Forpligtelser, som de paatage sig over for Kreditforeningen, men, som sagt, vi komme vel vanskelig nu fra den Bestemmelse. Men hvis vi ikke gøre det, vil jeg dog i hvert Fald gerne gøre den Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, at han nedstemmer Fordringerne med Hensyn til Reservefondstilskuddet til det mindst mulige. Der er ikke i Lovforslaget foreslaaet noget om et Minimumsbidrag, og den højtærede Minister staar altsaa, hvis Lovforslaget bliver gennemført, som